

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 56 i 58 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, obecnie art. 63 i 65 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że niekorzystne skutki w zakresie płynności finansowej wynikające z pobierania podatku u źródła od dywidend wypłacanych ponoszącym stratę spółkom niebędącym rezydentami, podczas gdy ponoszące stratę spółki będące rezydentami podlegają opodatkowaniu od kwoty otrzymywanych przez nie dywidend dopiero w roku podatkowym, w którym ewentualnie ponownie osiągają zysk, stanowią same w sobie różnicę w traktowaniu o cechach ograniczenia swobody przepływu kapitału?
2. Czy ewentualne ograniczenie swobody przepływu kapitału, o którym mowa w poprzednim pytaniu, można w świetle wymogów wynikających z art. 56 i 58 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, obecnie art. 63 i 65 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, uznać za uzasadnione koniecznością zagwarantowania skuteczności poboru podatku, ponieważ spółki niebędące rezydentami nie podlegają nadzorowi francuskiej administracji podatkowej, lub koniecznością zachowania rozdziału kompetencji podatkowych między państwami członkowskimi?
3. W sytuacji, gdy stosowanie kwestionowanego podatku pobieranego u źródła może co do zasady być dopuszczalne w świetle swobodnego przepływu kapitału:
 - czy postanowienia te stoją na przeszkodzie pobraniu podatku u źródła od dywidend wypłacanych przez spółkę będącą rezydentem na rzecz ponoszącej straty i niebędącej rezydentem spółki z innego państwa członkowskiego, jeśli ta ostatnia spółka zaprzestaje swojej działalności bez ponownego osiągnięcia zysku, podczas gdy znajdująca się w takiej sytuacji spółka będąca rezydentem nie podlega w rzeczywistości opodatkowaniu od kwoty tych dywidend?
 - czy postanowienia te należy interpretować w ten sposób, że w przypadku występowania przepisów podatkowych wprowadzających różne traktowanie dywidend w zależności od tego, czy są one wypłacane rezydentom czy nierezydentom, należy porównać rzeczywiste obciążenie podatkowe ponoszone przez każdego z nich w związku z tymi dywidendami, a więc ograniczenie swobody przepływu kapitału wynikające z tego, że przepisy te wykluczają wyłącznie w przypadku nierezydentów odliczenie kosztów bezpośrednio związanych z samym uzyskaniem dywidend, można uważać za uzasadnione różnicą stawek między opodatkowaniem według prawa powszechnego obciążającym rezydentów w późniejszym roku podatkowym, a podatkiem pobranym u źródła od dywidend wypłaconych nierezydentom, jeśli różnica ta rekompensuje z punktu widzenia kwoty zapłaconego podatku różnicę w podstawie opodatkowania?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 12 października 2017 r. – Henri Pouvin, Marie Dijoux, małżonka Henriego Pouvin /
Electricité de France**

(Sprawa C-590/17)

(2017/C 437/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Henri Pouvin, Marie Dijoux, małżonka Henriego Pouvin

Druga strona postępowania kasacyjnego: Electricité de France

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że spółka, taka jak spółka EDF, gdy udziela pracownikowi pożyczki na zakup nieruchomości w celu wsparcia nabycia własnego mieszkania, do której są uprawnione wyłącznie osoby zatrudnione w spółce, działa jako przedsiębiorca?

- 2) Czy art. 2 powyższej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że spółka, taka jak spółka EDF, gdy udziela pożyczki na zakup nieruchomości małżonkowi pracownika, który sam nie jest zatrudniony w tej spółce, lecz jest współpożyczkobiorcą solidarnym, działa jako przedsiębiorca?
- 3) Czy art. 2 powyższej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że pracownik spółki takiej jak spółka EDF, który zawiera z nią taką pożyczkę na zakup nieruchomości, działa jako konsument?
- 4) Czy art. 2 powyższej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że małżonek tego pracownika, który zawiera tę samą pożyczkę, nie jako pracownik spółki, lecz współpożyczkobiorcą solidarny, działa jako konsument?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 16 października 2017 r. – Apple Sales International, Apple Inc., Apple retail France EURL /
MJA, jako syndyk masy upadłości eBizcuss.com (eBizcuss)**

(Sprawa C-595/17)

(2017/C 437/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąc: Apple Sales International, Apple Inc., Apple retail France EURL

Strona przeciwna: MJA, jako syndyk masy upadłości eBizcuss.com (eBizcuss)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy artykuł 23 rozporządzenia nr 44/2001 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zezwala on sądowi krajowemu, przed który dystrybutor wytoczył przeciwko swojemu dostawcy powództwo o odszkodowanie na podstawie art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na zastosowanie klauzuli prorogacyjnej uzgodnionej w umowie obowiązującej między stronami?
- 2) Czy, w przypadku udzielenia na pierwszej pytanie odpowiedzi twierdzącej, art. 23 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że zezwala on sądowi krajowemu, przed który dystrybutor wytoczył przeciwko swojemu dostawcy powództwo o odszkodowanie na podstawie art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na zastosowanie klauzuli prorogacyjnej zawartej w umowie obowiązującej między stronami, również w wypadku, gdy wspomniana klauzula nie odnosiłaby się w wyraźny sposób do sporów dotyczących odpowiedzialności powstałej w wyniku naruszenia prawa konkurencji?
- 3) Czy art. 23 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że zezwala on sądowi krajowemu, przed który dystrybutor wytoczył przeciwko swojemu dostawcy powództwo o odszkodowanie na podstawie art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej na niezastosowanie klauzuli prorogacyjnej uzgodnionej w umowie obowiązującej między stronami w wypadku, gdy nie zostało stwierdzone żadne naruszenie prawa konkurencji ani przez organ krajowy ani przez organ europejski?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. L 12, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 4, s. 42.